

Kitarthat-e a szerelem egy életen át?

the forever of
Ella and Micha

Ella és Micha jövője

*fine
selection*

JESSICA SORENSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A szerzőtől
a Könyvmolyképző Kiadó gondozásában
eddig megjelent:

Callie, Kayden és a véletlen (Véletlen 1.)

Callie, Kayden és a megváltás (Véletlen 2.)

Ella és Micha titka (A titok 1.)

J E S S I C A S O R E N S E N

the forever of
Ella and Micha

Ella és Micha jövője

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Prologus

ELLA

VAN VALAMI VÉSZJÓSLÓ A HÍDBAN, mégis belső kényszer vonz oda. Már nem fáj úgy, mint azelőtt, de még mindig érzékeny emlékek kötődnek hozzá, amik örökké nyugtalanítani fognak.

Borús az ég, gyöngye szellő csokolgatja a bőrömet. Fölhúzom a dzsekim cipzárját, elgondolkodva bámulom a sötét vizet, azon a szörnyű éjszakán tűnődöm, amikor azt fontolgattam, hogy beugrom.

– Biztos nem lesz semmi baj? – teszi föl Micha ugyanazt a kérdést, amit a legutóbbi napokban újra meg újra. Miközben lenéz a tóra, úgy szorítja a híd korlátját, hogy elfehérednek az ujjai. – Sok mindenben mentél keresztül ezen a hétvégén.

Összerezzenek, ahogy eszembe jut apám hangja, miután Deannel beolvastunk neki az italozása miatt, és azt mondta, sajnálja, hogy a lánya vagyok. Kegyetlen szavakat kiabált, amik a szívembe martak. Egyfolytában igyekszem meggyőzni magam, hogy ez nem ő maga, csak az alkoholfüggőség beszél belőle, de hiszem is, meg nem is. Testemet-lelkemet kimerítette a cirkusz, de átküzdöm magam ezen

az állapoton, ahogy legutóbb is tettem. Nincs több megfutamodás, megbirkózom a helyzettel, azután továbblépek.

Micha nem mindent tud a történeletről, és szeretném megkímélni, nem akarom ezzel terhelni. Folyton aggódik miattam, és ettől furdal a lelkiismeret. Megérdemelné, hogy boldog legyen, élvezze az életet, azt csinálja, amihez kedve van.

Összevonom a szemöldökömet, dühít, hogy miután leballagunk a hídról, Micha majd magamra hagy, visszamegy turnézni a zenekarával.

– Kicsit bánt, hogy el kell menned.

Elengedi a fémkorlátot, és ahogy átölel, akvamarinkék szeme föl-szikrázik. Mellkasába temetem az arcomat, beszívom az illatát, legszívesebben soha nem engedném el.

– Szeretlek, Ella May.

Megcsókolja a fejem búbját.

Behunyom a szememet, és legyűröm könnyeimet.

– Én is szeretlek téged.

Telt ajkát az enyémre szorítja, és szenvedélyesen csókol, ajakkarikája a számba mélyed. Fölforrósodik a bőröm, miközben keze felfedezőútra indul a hátamon, ujjai a fenekemet súrolják, közelebb csábítják a testemet. A hajába túrok, azután átkarolom a nyakát. Nyelve körbejár a számban, a csókja még hevesebbé válik, amíg csak el nem kell húzódnunk egymástól, hogy kifújjuk magunkat.

Zihál a mellkasom, még egy utolsó pillantást vetek a tóra, a nap tükröződik a vízen.

– Ideje indulni, nem?

Megszorítja a kezemet.

– Nem lesz semmi gond. Összesen tizenkét órás autóút áll előttünk, és csak pár hétre megyek el, azután újra agyonszekállak.

Mosolyt erőltetek az arcomra.

– Tudom, és alig várom, hogy szakálj.

Kéz a kézben sétálunk vissza Lila fekete Mercedeséhez. Engedem vezetni, és csak úgy száguld a földúton, porfelhőt kavar mögöttünk, ami hamar eloszlik.

Első fejezet

Két hónap múlva

ELLA

MINDEN ÉJJEL UGYANAZT ÁLMODOM. Micha meg én a híd két végén állunk. A sötét égből vadul zuhog az eső, a szél törmeleket sodor kettőnk között.

Micha a kezét nyújtja, és elindulok felé, de kitér előlem, és végül megállapodik a híd korlátján. Dülöngél a szélben, segíteni szeretnék neki, de a lábam nem mozdul. Egy szélroham nekivágódik, hanyatt dönti, és ő eltűnik a sötétben. Sikoltozva, büntudattal telve ébredek.

A pszichoterapeutám elmélete szerint a rémálmom az attól való félelmemet jelzi, hogy elveszítem Michát, bár ez nem magyarázat arra, hogy miért nem mentem meg őt. Amikor a nő fölvetette a teóriáját, rögtön szaporábban dobogott a szívem, és izzadni kezdett a tenyere. Még sosem néztem előre annyira a jövőbe, hogy ráeszméljek: Micha meg én egyszer talán már nem leszünk együtt.

Jövő? Egyáltalán létezik olyan?

Nem tudom, hová vezet a kapcsolatunk, ha csak ennyi időt töltünk együtt. Legutóbb Grady temetésekor találkoztunk. Életem második leggázabb napján – az első anyám temetésének napja volt.

Micha meg én a Grady hamvait tartalmazó fekete urnával mentünk ki a szirtre, amelyik a tóra néz. Fújt a szél, és egyfolytában arra gondoltam, mennyire a halál rendelkezik az élettel. Bármelyik pillanatban elragadhatja, magával viheti az életet, pontosan úgy, ahogy anyukámmal és Gradyvel művelte.

– Fölkészültél? – kérdezte Micha, ahogy levette az urna fedelét.

Bólintottam, és az urna felé nyúltam.

– Ennél jobban nem tudok fölkészülni.

A hátunk mögött járt a kocsis motorja, a sztereóból Grady kedvenc száma szólt, a Lynyrd Skynyrdtól a *Simple Man*. Ez a dal tökéletesen illett Gradyhez és az életmódjához.

Micha odatartotta nekem az urnát, ketten fogtuk.

– Mit is mondogatott mindig? – kérdezte. – Az életről.

– Nem az a fontos, hogy lelkesedjünk mindenért, amit éppen teszünk – felelem halkán. – Hanem az, amit a vége felé érzünk, amikor visszatekintünk mindarra, amit valaha tettünk.

Potyogtak a könnyeim, miközben oldalra döntöttük az urnát, és leszórtuk a hamvakat a szirtől. Figyeltük, ahogy a tóba hullanak. Micha fél kézzel átölelt, és fölhajtott egy kupicányi tequilát. Nekem is kínált egy kortyot, de elhárítottam.

Egész testemben remegtem, fájdalom nyilallt belém, de gyorsan elfojtottam. Bár szikrázva süttött le ránk a nap, didergetett a levegő, ahogy a tavat figyeltem, ami mintha mindent magában foglalt volna. Múltam sok-sok mély, fájó emléke kötődött hozzá anyámról és saját magamról.

– Föld hívja Ellát! – integet Lila az orrom előtt, és összerezenek.

– Nem ismerek még egy ilyen súlyosan elbambulós esetet. A többiek már kábé öt perce kimentek... Mi a túró ez a rajz? Frászt kapok tőle.

Visszazökkenek a jelenbe, tekintetem végigsiklik a tanterem üres padjain, és a kezemben tartott tollon állapodik meg, hegye egy skicchez nyomódik, ami az arcomat ábrázolja, csak a szemem helye fekete, és a bőröm olyan, mint a száraz, kirepedezett föld.

– Semmi. – A hátizsákomba dugom a rajzot, és fölkapom a könyveimet. Néha rám jön ez a szórakozottság, ami rohadtul idegesít, mert anyám is pont ilyen volt. – Csak firkálgattam, nehogy halálra unjam magam Mackman professzor előadásától.

– Mi a hézag? – kérdezi Lila, miközben elhagyjuk a tantermet, kitarjuk az ajtót, és kilépünk a napfényre. – Mostanában tisztára el vagy varázsolva, és tisztára úgy csinálsz, mintha le akarnád harapni a fejemet.

Megigazítom a hátizsákot a vállamon, és lehúzó a napszemüveget a szememre.

– Semmi. Csak fáradt vagyok.

Megtorpan a járda közepén, kék szemét résnyire húzva néz rám, és csípőre teszi a kezét.

– Légy szíves, ne zárkózz el! Már olyan jól megvoltunk.

Sóhajtok, mert igaza van.

– Az utóbbi időben folyton visszatér egy álmom.

– Micháról?

– Hogy jöttél rá?

Fölvonja szemöldökét.

– Hogy ne jöttem volna rá? Mindig őrajta jár az eszed.

– Nem mindig.

Sokat töprengek apámon is, aki most elvonón van, és nem áll szóba velem.

Ballagunk a járdán, Lila belém karol. Ruganyosak a léptei, rózsaszín ruhája és szőke haja meg-meglibben a szelíd, őszi szélben. Körülbelül egy évvel ezelőtt nagyon hasonlóan néztünk ki, de azután

Micha áttörte a páncélsíkat, és én az elégedett közélet választottam. Most farmer és *The Spill Canvas* feliratos, fekete póló van rajtam, hosszú, vörösbarna hajam kibontva fogja közre az arcomat.

– Hol ebédeljünk? – kérdezi, amikor a parkolóhoz érünk. – Mert a hűtőnk üres.

– Be kell vásárolnunk. – Átspurizok a másik oldalra, mert focisták húznak el mellettünk skarlátvörös-szürke egyenszerelésben. – De kocsis is kell, hogy bárhova eljuthassunk, mert buszra szállni nem vagy hajlandó.

– Csak azért nem, mert az a görény végignyalta a karomat – feleli megborzongva. – Majdnem elhántam magam.

– Az elég durva volt – ismerem el, és igyekszem megállni nevetés nélkül.

– Apám irtó genyó – morogja homlokráncolva Lila. – Legalább figyelmeztethetett volna, mielőtt úgy döntött, hogy hazavontatja a kocsimat. Ebben nincs semmi logika. Azt nem akarja, hogy ott legyek, de elveszi az autót, mert nyáron leléceltem.

– Az apák hajlamosak átmenni genyóba. – A gyalogjáró végén balra fordulok. – Az enyém nem áll szóba velem.

– Megalapíthatnánk a Vérciki Apák Lányainak Klubját – indítványozza éppen Lila. – Fogadok, hogy rengetegen belépnének.

Mosolyt erőltetek az arcomra. Nem hibáztatom apámat azért, mert neheztel rám. Saját jószántamból mentem el otthonról aznap este, amikor anyám meghalt, és most viselnem kell a következményeket – ez is hozzátartozik a továbblépéshez.

A fák árnyékában maradok, miközben az iskolaépület oldalszárnya felé tartunk.

– Együnk egyszerűen a menzán. Oda a legkönnyebb eljutni.
Lila fintorog.

– Annyiból könnyű, hogy közel van. Egyébként semmi könnyű sincs benne... – Elhallgat, ahogy tekintete a campus szélére téved, és arcán hamiskás mosoly jelenik meg. – Tudom már. Megkérhetnéd Blake-et, hogy fuvarozzon el bennünket valahová.

Látom, hogy Blake a campus udvarának túloldalán az autójához igyekszik. Együtt járok vele akvarelltechnikák-gyakorlatra, és sokat dumálunk. Lilának az a rögeszméje, hogy a srác bukik rám, de szerintem szó sincs erről.

– Nem fogok csak úgy odapenderülni, és fuvart kunyerálni tőle – rántom meg barátnőm karját. – Együnk inkább a menzán...

– Figyelj, Blake! – kurjantja Lila, két kézzel integet, azután heherészik.

Blake barna szeme a campust fürkészi, majd elmosolyodik, és hátrázott léptekkel vág át felénk a gyepen.

– Tudja, hogy van pasim – mondom Lilának. – Csak kedves hozzám.

– A fiúk nem sűrűn kedvesek csak úgy, én pedig szépen kihasználom, hogy beléd zúgott: elvitetem magunkat vele – súgja. – Unom, hogy itt ragadtunk.

Tiltakoznék, de Blake odaér hozzánk, és gyorsan befogom a számat.

Barna haján kötött sapkát visel, kopott farmerja elejét és dohánybarna pólója alját kék festékfoltok pettyezik.

– Csá, mi a stájsz? – Hüvelykujját félvállra vetett hátizsákja fülébe akasztja, és úgy néz rám, mintha én hívtam volna.

Majdnem egyforma magasak vagyunk, így kényelmesen a szemébe nézhetek.

– Semmi különös.

– Fuvar kéne. – Lila a szempilláját rebegetti neki, és egy hajtincset csavargatja. – Hogy kajálhassunk.

– Nem muszáj elvinned minket – vetem közbe magam. – Lilának igazából csak herója van a campustól.

– Boldogan elvinnélek, ahová csak akarjátok – ajánlkozik őszinte mosollyal Blake. – Előbb azonban vissza kell mennem a lakásomhoz, úgyhogy ha nem zavar benneteket egy kis kitérő, máris velem jöhettek.

A telefonom a zsebemben a The Who *Behind Blue Eyes*ának dalmát kezdi játszani, és az ajkam mosolyra görbül.

– Atyaúristen! – Lila a szemét forgatja. – Azt hittem, mostanra túlteszed magad ezen a szédülttyúk-tempón. Már majdnem három hónapja jártok.

Fogadom a hívást, élvezem, hogy már a zene hallatán zsigong a gyomrom, mert eszembe juttatja érintését a bőrömön, meg azt, ahogy becézni szokott.

– Szia, szépségem! – köszön elbűvölően, és a hangjától minden porcikám remeg. – Hogy van az én kedvenc lánykám?

– Neked is szia! – A pázsit közepén egy árnyas fához poroszkálok. – Remekül. Milyen a napod?

– Most már jó – veti be nőcsábászos hanghordozását. – Mindjárt még jobb lesz, ha elárulod, mit vettél föl.

Elfojtok egy mosolyt.

– Farmert meg egy vacak pólót.

– Ne csináld, csini lány, már vagy egy hónapja nem láttalak. – A telefonba nevet, mély hangjától minden rezgésbe jön bennem. – Meséld el, mit viselsz alatta!

Forgatom a szememet, de eltűrom a szövegét.

– Csipkés, vörös tangát ugyanolyan melltartóval.

– Igazán mutatós képet festettél magadról – duruzsolja fátyolos hangon. – Most már lesz mire támaszkodnom, hogy enyhítsek a bajomon.

– Csak ügyelj rá, hogy magad enyhíts rajta – felelem, mire hosszú csönd támad. – Micha, hallasz?

– Ugye, tudod, hogy soha nem tennék veled olyat? – kérdezi ünnepelesen. – Annál sokkal jobban szeretlek.

– Csak vicceltem.

Félig-meddig. Az utóbbi időben nem hagy nyugodni, hogy Micha nagyon sokat van együtt Naomival, főleg azért idegesít a dolog, mert igen gyakran mesél a lányról.

– Ja, de valahányszor beszélgetünk, mindig ezzel viccelődsz, és az az érzésem, hogy a lelked mélyén el is hiszed.

– Dehogy – makacskodom, pedig megfordult a fejemben a gondolat. Elvégre Micha egy zenekar szólóénekesé. És baromi jó pasi. Ellenállhatatlan. – Tudom, hogy szeretsz.

– Akkor jó, mert mondanom kell neked valamit. – Egy pillanatra elhallgat. – Megcsíptük azt a szereplést.

Egyből lehervad a képemről a mosoly.

– A New York-it?

– Azt... Zsír, nem?

– Királyság... Nagyon örülök.

Csőnd telepszik közénk. Szeretnék mondani valamit, de a szomorúságtól elment a hangom, úgyhogy némán bámulom a campus túloldalán kézen fogva sétáló párt, és elgondolkodom, vajon milyen érzés az.

– Mondd meg, mi a baj, Ella May! – erősködik Micha. – Az zavar, hogy elmegyek? De hát tudod, hogy nekem nem létezik más lány, csak te. Vagy talán... Grady miatt búsulsz? Hogy állsz vele? Fogalmam sincs, mivel nem közlöd velem.

– Nem Grady a bajom – vágom rá. Szeretném mellőzni azt a témát.

– Csak egyszerűen... New York nagyon messze van, és alig látlak. – Egy fatörzsnek támasztom a hátamat. – Ugye, ezen a hétvégén azért eljössz?

Szaggatottan sóhajt.

– Az a helyzet, hogy ha időben New Yorkba akarunk érni, holnap reggel útnak kell indulnunk. És ma este odaautóznék, csak hogy láthassalak, de fellépésünk van.

Mindenem görcsbe rándul, de ránézésre megőrzöm a nyugalmamat.

– Mennyi ideig maradtok New Yorkban?

A válasz egy-két másodpercet várat magára.

– Körülbelül egy hónapig.

Remeg a kezem. Dühömben vagy félelmemben? Nem is tudom.

– Szóval majdnem egy hónapja nem láttalak, és még egy hónapig nem is foglak látni?

– Eljöhetnél hozzám New Yorkba – veti föl. – Odarepülhetnél, mondjuk, egy hétre, vagy ilyesmi.

– Negyedévi zéhákat kell írnom – felelem letörten. – A bátyám pedig nagyjából egy hónap múlva nőszül, és minden spórolt pénzeimet arra fogom költeni.

– Ella, igyekezz már! – kiáltja Lila, és fölkapom a fejemet. Barátnőm integet, hogy menjek, Blake pedig zsebre dugott kézzel áll mellette. – Blake ránk vár.

– Ki az a Blake? – érdeklődik kíváncsian Micha.

– Csak egy srác az évfolyamomból – magyarázom, otthagynom a fát, és Blake meg Lila felé indulok. – Figyelj, mennem kell.

– Biztos, hogy nincs semmi bajod?

– Biztos, csak Lila vár rám.

– Hát jó... Akkor majd fellépés után hívlak.

– Rendben.

Leteszem a telefont, rádöbbenek, hogy elfelejtettem elköszönni, de amúgy sem bírtam volna többet kinyögni. Az az érzésem, mintha lassanként eltávolodnánk egymástól, pedig egyedül Micha rángatott ki

a sötétségből. Ha magamra hagy, nem tudom, hogy bírok a fényen maradni.

MICHA

– Basszuskulcs!

Leteszem a telefont, és belerúgok a zenekar városi terepjárójának kerekébe. Egy lepratelep motel parkolójában állunk, a város legtrébb negyedében, ahol narkósok kóvályognak az utcán, és minden épület tele van falfrkával. Ehhez képest Star Grove elit övezet.

Ella szomorú hangja elkeseít. Még mindig a saját lelki problémáival birkózik, Grady halálával, az anyukája halálával, és nem hajlandó őszintén kítárulkozni nekem. Mindig ott motoszkál az agyamban a gondolat, hogy esetleg újra lelép.

Miközben a motelszoba felé ballagok, hallom, hogy egy kocsi kipufogója visszabeszél. A lépcsőn kikerülök egy férfit, aki egy nővel smárol, valószínűleg prostival. Alig tudok tőlük a szobámhoz jutni.

Ezt választottam Ella helyett? Néha magam sem értem, miért.

– Húha, lesír rólad, hogy ki vagy akadva – jegyzi meg Naomi az ágy felől, amikor becsapom magam mögött a motelszoba ajtaját. A lábkörmét festi, az egész szoba körömlakktól büzlik. – Rossz napod volt?

Megköszörülöm a torkomat, kiürítem a farmerom zsebéből az aprót, és az éjjeliszekrényre dobom a tárcámat.

– Mivel árultam el magamat? Az ajtócsapkodással?

– Irtó vicces. – Felül, a körmét fújkálja. – Ezúttal mit mondott Ella?

– Nem mondott semmit. – Kihúdom a televízió és az asztal közötti székre rakott sporttáskám cipzárját. – Nem szokott.

– Na, ez a baj. – Naomi imád mindenhez hozzászólni, és ez néha az idegeimre megy. – Hogy nem mondja meg neked, mi a baja.

Tiszta farmert és egy hosszú ujjú, fekete pólót kapok elő a táskából.

– Erről nem óhajtok tárgyalni.

– Ha berúgsz, akkor majd óhajtasz. – Vigyorog. – Amikor elázol, be sem bírod fogni a szádát.

– Csak egyetlenegyszer beszéltem neked erről-arról. – A fürdőszoba felé hátrálok. – És tényleg szar napom volt.

– Mert hiányzik neked a csaj. – Karkötőket csatol a csuklójára. – Idehallgass, miért nem hozod magaddal a turnénkra?

Megtorpanok az ajtóban.

– Ez hogy jutott eszedbe?

– Dumáltunk Dylannel meg Chase-zel, és szerintünk egy kicsit...
– habozik – ...kedvesebben viselkednél, ha ő is veled lenne.

Fölvonom a fél szemöldökömet.

– Annyira utálatos vagyok?

– Néha. – Fölláll, és belebújik a cipőjébe. – Nagyjából annyira, mint amikor Ella nyolc hónapra eltűnt, csak időnként még annál is inkább. Folyton le vagy lombozva, és alig jársz el velünk szórakozni.

Megdörgölöm az arcomat, azon töprengek, amit most mondott.

– Sajnálom, ha genyó módra viselkedem, de nem hívhatom Ellát, hogy jöjjön velünk.

Naomi fölveszi a kulcskártyát a fiókos szekrényről, és a farmerja farzsebébe dugja.

– Miért nem?

– Mert most elégedett az életével – felelem, és földéződik bennem a sok eset, amikor olyan lelkesen csevegett az óráiról meg a hétköznapjairól, hogy megmosolyogtatott. – És nem kérhetem tőle, hogy mondjon le minderről, pedig nagyon szeretném, ha itt lenne.

Naomi vállat von, kinyitja az ajtót, beengedi a napfényt és a cigarettaszagát, meleg levegőt.

– Te döntesz. Én csak külső szemlélőként véleményt nyilvánítottam. Ma este eljössz velünk? A piát Dylan állja.

– Nem, azt hiszem, ma este inkább itt maradok.

Búcsút intek neki, mire kilép, és becsukja maga mögött az ajtót.

A fürdőszobában a foltos mosdókagylóba dobálom a ruhámat, és megnyitom a zuhanyt. Visít a vezeték, ahogy fröcsögni kezd a víz. Bosszús sóhajjal szántok végig a hajamon. Megmarkolom a mosdópult szélét, és lehorgasztom a fejemet.

Anyám egyszer elmesélte, hogyan ismerkedett meg apámmal. Apu a Star Grove-val szomszédos városban lakott, és egy alkalommal, amikor mindketten vezettek, egymásba ütköztek. *A szó szoros értelmében.* Apu kisteherautója belerohant anyu kocsijának hátuljába. Össze is törte, de végül órákig beszélgettek, majd miután megérkezett az autómentő, és elvontatta a roncsot, apu följánlotta anyunak, hogy hazafuvarozza.

Anyu elmondása szerint első látásra egymásba szerettek, ő legalábbis így értelmezte hormontúltengéses tizenéves agyával. Nyár végén kellett volna egyetemre mennie, de inkább otthon maradt, és feleségül ment apuhoz.

Állítólag megbánta a döntését, de azt már nem tudom, hogy azért, mert apuból rohadék szoknyapecér vált, vagy a saját elfecsérelt jövőjét sajnálta.

Ellököm magam a mosdópulttól, arra jutottam, hogy egyelőre ennyiben hagyom a dolgot. Ellával elég stabil a kapcsolatunk, hogy kibírjon egy hónapot.

Elvégre már megjártuk a poklot.

Második fejezet

ELLA

BLAKE ELFUVAROZ BENNÜNKET EBÉDELNI, és körülbelül egy óra múlva tesz ki ismét a campusnál. Igyekszem jó kedvre derülni, de hiába. A pszichoterapeutám szerint nem lenne szabad palástolnom az érzéseimet, mert az nem egészséges. Azt mondja, ha magamba fojtom a dolgokat, belülről emésztenek, és az rendszerint katasztrófával végződik; szerinte a néma szenvedés egyszerűen szóba sem jöhet.

Amint Blake beáll egy üres parkolóhelyre, Lila kipattan a hátsó ülésről.

– Köszí a fuvart, Blake! – becsukja az ajtót, és ellibeg a gyalogjáró felé.

– Rosszul érzed magad? – kérdezi Blake, miközben kicsatolom a biztonsági övemem. – Nagyokat hallgatsz.

– Semmi bajom. – Kinyitom a kocsiajtót. – Csak sok minden jár a fejemben.

Lehúzza a fejről a kötött sapkát, összeborzolja a haját, és felém fordul az ülésen.

– Figyelmes hallgatóság vagyok.

Óvatosan rásandítok.

– Szerintem nem hiányzik neked, hogy ezt végighallgasd.

– Azt csak bízd rám!

– A pasimról van szó.

– Vagy úgy. – Fölvonja a szemöldökét. – A hírhedt Micháról.

– Róla – felelem. – Elutazik... az ország másik végébe.

Kirángatja a slusszkulcsot a zárból.

– És ha jól sejtem, ettől kiakadtál.

– Hát persze. Elmegy, pedig úgy volt, hogy a hét végére ideautózik Los Angelesből. – Mennél tovább beszélek a dolgról, annál inkább szorongatja a mellkasomat a pánik. – Ehelyett holnap New Yorkba kell mennie. Fogalmam sincs, miért mesélem ezt el neked. Ne haragudj!

Kiszállok a kocsiból, és becsukom az ajtót.

Blake a kocsi orrát megkerülve mellém lép, vállára veti a hátizsákját, megnyomja a távirányítón a központi zár gombját, föl villan a fényszóró. Némán ballagunk a campus előtt végignyúló gyepszőnyeg felé. Lila egy fa tövében beszélget Parkerrel, egy izmos karú, lenszőke sráccal, aki márkás farmert és végiggombos inget visel. Általában ilyen srácok jönnek be neki, Ethan a kivétel. Vele időnként telefonon beszélnek, bár váltig állítják, hogy ez csak barátság.

– Köszönöm, hogy elvittél minket ebédelni! – lépek föl a járdára.

– Biztos Lila is halás érte. Az agyára megy, hogy a campusba zárva érzi magát.

– Szívesen, máskor is! – Blake elgondolkodó tekintettel vágja zsebre a kezét. – Szóval a pasid most Los Angelesben van?

Kedvetlenül bólintok.

– Holnapig.

Tűnődik valamin, a parkolót nézi.

– Tudod, az kocsival csak négy, négy és fél óras út. Ha mostanában elindulsz, késő estére odaérsz.

– Igen, tudom. – Ismét mosolyt erőltetek az arcomra, tisztában vagyok veled, hogy én még hamarabb is oda tudnék érni. – De nincs kocsim. – Hüvelykujjammal hátrabökök az ő piros Ford Mustangjára. – Ezért kértünk ma délután fuvert tőled.

Szája szögletében derűs mosoly bujkál.

– Ez világos, de az én kocsim odajuttathat.

– Miért tennél ilyet? – kérdezem döbbsen.

Vállat von, cipőtalpát ide-oda húzgalja a járdán.

– Mert tudom, milyen nehéz távol lenni attól, akibe szerelmes az ember.

– Ezt komolyan mondd? – kérdezem, és bólint. – Tisztázzunk valamit. Kölcsönadod nekem a kocsidat, megengeded, hogy elvigyem Kaliforniába, hogy találkozhassak a pasimmal kábé egy estére?

– Tulajdonképpen úgy gondoltam, hogy én viszlek el – helyesbít.

– A csajom riverside-i, úgyhogy ott kitehetnél, azután értem jönnél.

– Csajod? – Elnevetem magam. – Úristen, neked van csajod?

Értetlen arccal dönti oldalra a fejét.

– Miért, olyan visszataszító vagyok?

Hevesen rázom a fejemet.

– Dehogya, bocs. Csak hát... Szóval, Lila azt képzelte, bejövök neked, azért beszélgetsz velem folyton.

Fölhúzza a kötött sapkáját, és összeszorítja az ajkát, hogy magába fojtsa a nevetést.

– Aha, értem már. Mit mondjak, érdekes a barátnőd.

– De kedves lány – biztosítom, és Lilára pillantok, aki föl-alá szánkázik az ujjaival Parker karján. – Imádom.

– Tudom – feleli. – És a rend kedvéért megjegyzem, hogy azért szoktam beszélgetni veled, mert érdekes egyéniség vagy. Egy csomó otthoni haveromra emlékeztetsz.

Kíváncsi vagyok, milyenek az otthoni haverjai.

– Biztos, hogy van kedved elvinni? Mert nem muszáj.

– Biztos. – Farmerja farzsebébe dugja a slusszkulcsot. – Már azért megéri, hogy az arcodon maradjon ez a boldog vigyor. Nem sűrűn mosolyogsz.

Most viszont abba sem bírom hagyni.

– Hú, nagyon szépen köszönöm! Ez rengeteget jelent nekem.

– Akkor szaladj a cumódért, és itt találkozunk, mondjuk, egy óra múlva.

Hátrál a járdán, miközben én átvágok a gyepen Lilához.

– Rendben – szólok vissza Blake-nek mentemben. – És még egyszer köszönöm!

Mire Lilához érek, már Parker kezére írja föl a telefonszámát egy piros filccel.

– Autózni megyünk – szakítom félbe közlésemmel a társalgásukat.

Parker végigmér, azután elfordítja a fejét.

– Akkor majd hívlak, jó? – kérdezi Lilától.

– Persze. – Lila integet neki, és a srác peckes léptekkel a campus főkapujához indul, összepacsizik egy haverjával, aki a bejárat vászon előteteje alatt áll.

– Hová és milyen célból megyünk autózni?

Lila visszapattintja a filctollra a kupakot, és a táskájába dobja.

Összeszorul a gyomrom, mert arra gondolok, hogy órákon belül látni fogom Michát.

– Los Angelesbe. Blake elvisz minket. És mielőtt bármit mondanál, csaja van.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Na persze – mondja kétkedő arccal Lila. – És szerelmes belé, és véletlenül sem tenne olyasmit, amivel megbántaná. A pasik tipikus csábszövege.

– Hogyhogy? Mi bajod?

Még sosem hallottam tőle ilyesmit.

– Semmi – sóhajtja, és megvonja a vállát. – Gyerünk!

Blake lassan vezet, és amikor megkérdezem, mi ketyeg a motorházte-
tő alatt, kiderül, hogy fogalma sincs. Igyekszem nem sokat süketelni
neki, de egy-két epés megjegyzés azért kicsúszik a számon.

– Szóval te kedveled az autókat.

Visszasorol a kocsival a lassabb külső sávba.

Lila a hátsó ülésen fölhorkanva nevet.

– Kedveli? Meg van örülve értük. Igazából néha már bosszantó is.

Rám vigyorog, én meg bemutatok neki.

– Csak a régi kocsikért? – Blake óvatosan lekanyarodik az autópá-
lya lehajtóján. – Vagy általában a kocsikért?

– A gyorsakért. – Például Micha szegény Chevelle-jéért, ami dara-
bokban hever az otthoni garázsában. Nyugodjék békében! – Amikkel
versenyeken piszkosul lehet döngetni.

Rám sandít.

– Na, most már kezdek fájni attól, hogy kölcsönadom neked a
kocsimat.

– Nem fogom versenyztetni. – Szívemre teszem a kezemet. – Eskü-
szöm, hogy csínján bánok veled.

Rám kacsint.

– Ne félj, bízom benned.